

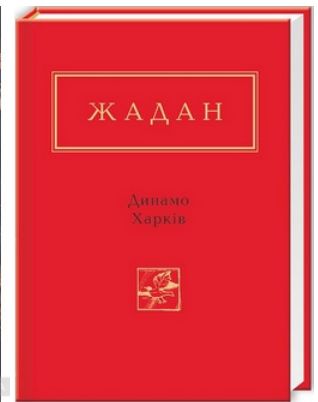
Всесвітній день поезії

21 березня світова спільнота відзначає всесвітній день поезії, який був проголошений делегатами 30-ї сесії генеральної конференції ЮНЕСКО в 1999 році. Цей день відзначають щорічно. Нові видання, виставки, поетичні конкурси, виступи поетів повертають нас у світ слова, що пробуджує найкращі почуття. У День поезії люди мистецтва хочуть нагадати всім, що вірші – це живопис, який можна почути. Серед кращих винаходів людства поезія займає почесне місце. Скільки століть люди намагаються розумом пояснити чудо поезії! Чому вірші здатні чарувати, підбадьорювати, надихати? Або, навпаки, заспокоювати, зцілювати душу. Як вдається поетам так глибоко проникати в людські почуття? Так ніжно розповісти про кохання та гостро – про ненависть та ревності? Дотепер немає відповіді на питання, в чому секрет поетичних чарів. Тема любові є вічною темою в поезії. Кожен поет обов'язково пише свою неповторну історію кохання. Може, хтось вміє кохати краще за поетів. Напевно, хтось вміє. Та хто ж зможе краще за них розповісти про любов?

Де ж її шукати цю сильну поезію, яка залишить слід, а слова вкриють душу сиротами? Пропонуємо вірші про кохання українських поетів та добірки поетичних збірок, на які варто звернути увагу. Можливо, переступивши поріг їхньої творчості, кожен з вас там залишиться назавжди. А, можливо, відкриє для себе інших поетів... Бібліотека завжди чекає на вас.

7 НАЙГАРНІШИХ ВІРШІВ ПРО КОХАННЯ ВІД УКРАЇНСЬКИХ ПОЕТІВ

*«Поезія так відрізняється від прози,
як танець від прогулянки пішки».*
Джон Вейн

Сергій Жадан «Дерева»

Вночі я не встиг про це сказати.
Ніч – це серця з золотими нервами.
А на ранок виходиш зі своєї казарми – сонце вгорі
і туман між деревами.

Діти його просвічують душами,
основи його – вологі, останні.
Якщо не хочеш про мене думати –
думай про ці дерева в тумані.

Думай про них, коли тобі радісно,
думай, коли тобі хочеться плакати.
Дерева в тумані схожі на радіо –
діляться бідами,
діляться планами.

Якщо не хочеш про мене згадувати,
якщо не маєш сили та спокою,
думай про ліс, що стоїть загатою —
міцною, надійною та високою.

Думай про сталеve коріння,
думай про надрізи й крону.
Нехай ця земля, смоляна і осіння,
наповнить теплом
ніч твою чорну.

Думай про мокру траву між дюнами,
думай собі, ніби так і треба.
Я ж знаю, про що ти насправді думаєш,
коли ти думаєш про дерева.

Я знаю, я все це собі переховую
серед туману й огрому нічного.
Немає нічого випадкового.
Немає нічого.

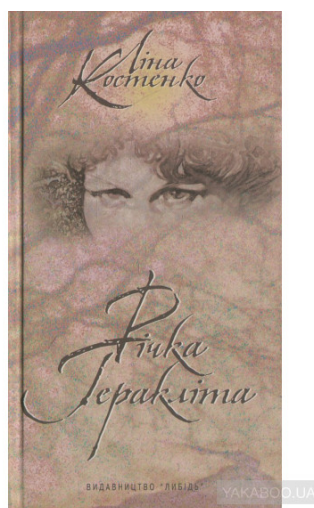
Ліна Костенко «В дні, прожиті печально і просто...»

В дні, прожиті печально і просто,
все було як незайманий сніг.

Темнооким чудесним гостем

я чекала тебе з доріг.
Забарився, прийшов нескоро .
Марнувала я дні в жалю
І в недобру для серця пору
я сказала комусь: – Люблю.
Хтось підносив мене до неба,
я вдихала його, голубе...
І не мріяла вже про тебе,
щоби цим це образить тебе.
А буває – спинюсь на місці,
простягаю руки без слів,
ніби жду чудесної вісті
з не відомих нікому країв...
Є для серця така покута –
забувати скоріше зло,
аніж те, що мусило бути
і чого в житті не було.

Василь Симоненко «Дотліває холод мій у ватрі...»

Дотліває холод мій у ватрі,
Я один замріяний іду...
Ми тоді зустрілися в театрі,
На гальорці в третьому ряду.

І не вірю, що мені здалося,
Бо напевне знаю – так було:
То не скрипка кликала – волосся,
Що тобі спадало на чоло.

Тишина хиталася велично,
Ніжні струни квилили вниз —
Тож було і солодко й незвично
У твоїх очах читать грозу.

А коли виходили із залу
З думами про вічне і земне,
Довго ти під ліхтарем стояла
І чекала, радісна, мене.

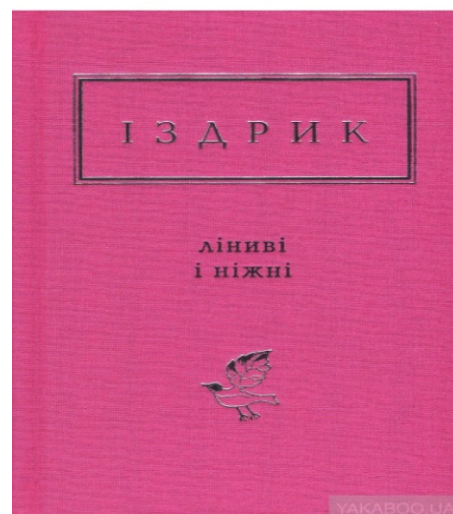
Ми ішли через блакитне місто,
Мовчки зупинились на мосту.
Ти була така прозора й чиста,
Я не смів порушити чистоту.

Тільки досі знаю: не здалося,
Так і залишилось, як було, —
То не скрипка кличе, а волосся,
Що тобі спадало на чоло.

Дотліває холод мій у ватрі,
Біля мосту стишую ходу...
Часто жду тебе я у театрі
На гальорці в третьому ряду...

Юрко Іздрик «Я жив би з тобою на дикому острові...»

я жив з тобою з тобою на дикому острові
чи в затінку кришталевої люстри
бо жити з тобою – нормально і просто
й життя не минає пусто
і ранок завжди обіцяє зустріч
а вечір завжди натякає на більше
і в мозку на смітниках і пустищах
цвітуть і буяють вірші
густішає чай і вариться кава
контрольні дві сигарети
все співпадає цілком нелукаво —
знаки предмети прикмети
все випадає зі схем і матриць
і йде за козиром козир
ми виграємо найважчу з партій
і переходимо в прозу
і проживаєм життя словами
буквами числами фразами
нуль розділових знаків між нами —
ми завше пишемося разом

Іван Франко «І ти прощай»

І ти прощай! Твого ім'я
Не вимовлю ніколи я,
В лице твоє не гляну!
Бодай не знала ти повік,
Куди се я від тебе втік,
Чим гою серця рану.

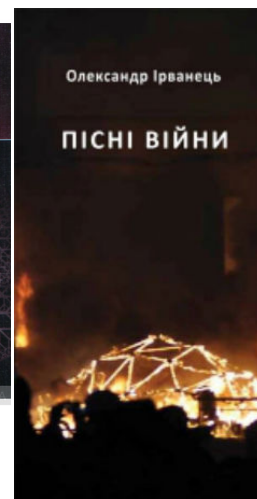
Мене забудь швиденько ти,
Своїх діток люби, пести,
Будь вірна своєму мужу!
І не читай моїх пісень,
І не воруш ні вніч, ні вдень
Сю тінь мою недужу.

А як де хтось мене згада,
Най тінь найменша не сіда
На вид твій, квітко зв'яла!
І не блідній, і не дрожи,
А спокійнісінько скажи:
«Ні, я його не знала!»

Олександр Ірванець «Прощальний романс»

А я тебе кидаю
В світі такому холодному.
Всі клятви й обіцянки
Раптом упали в ціні.
І тільки два слова,
Два слова сумління колотимуть:
Пробачиш мені?
Моя мила, пробачиш мені

Пробач мені, мила,

Яви свою милість
Звільни мою душу
Від того, що так їй пече.
Тому ми й прощання
Назвали останнім побаченням,
Щоб мати надію —
А раптом побачимось ще.

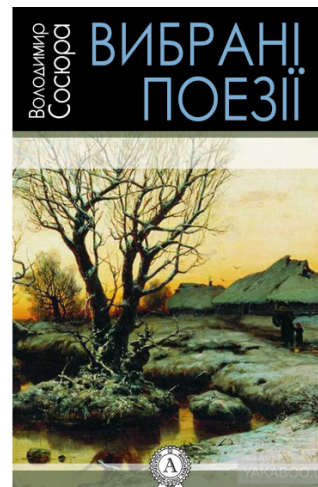
Але ти мовчиш.
Головою печально похитуєш
І стук твоїх кроків
Відлунює в скроні мої:
«Навіщо ти кидаєш милу,
На-ві-що ти ки-да-єш?»

Це ж, може, остання любов,
Тож не кидай її!...»

Останні вагання
Змиває і злизує злива.
Останніх благань
Благенькі блакитні вогні.
А я тебе кидаю,
Я тебе кидаю, мила,Мов круг рятувальний,
Якого хтось кинув мені.

Володимир Сосюра «Мені ти приснилась давно...»

Мені ти приснилась давно,

ввійшла ти у думи мої.
Я море люблю, бо воно
нагадує очі твої.
Розкрив я до сонця вікно
й дивлюсь крізь проміння рої...
Я небо люблю, бо воногорі
нагадує очі твої.
І радісні квіти весни,
коли у садах солов'ї,
люблю я фіалки – вони
нагадують очі твої.

Юрій Іздрик: Сила поезії дозволяє не просто зазирати в чуттєвий простір іншої людини, але й – завдяки емпатії – входити в її психічний стан

Юрій Андрухович: Поезія продовжує мові життя, рятує мову від передчасної смерті

«Поезія так відрізняється від прози, як танець від прогулянки пішки».

Джон Вейн

«Календар любові», у певному сенсі, – справді календар. У цій збірці 365 віршів, це – вірші на щодень, вірші на кожен пору року, на кожен сезон. Переважно тут інтимна лірика, хоча трапляються і тексти про війну, про світ, який зовні.

З цією книжкою можна прожити цілий рік. І це щонайменше.

До книги культового українського автора Юрія Іздрика увійшли найкращі вірші з усіх його попередніх збірок, а також найновіші поезії.

«Меланхолії» – книжка Юрка Іздрика, яка пульсує живими емоціями. Це поезія, що не ховається в холодні слова і загадкові метафори, а ловить моменти життя і оголює його найпотаємніші сенси. Тут стільки любові, скільки може вмістити серце чоловіка, яке вміє відчувати біль і красу однаково гостро.

Чуттєві жінки і квіти в акварельних аплікаціях Мар'яни Савки – ніби прагнення наблизити прекрасне, вклеїти собі у щоденник, притулити до серця, відправити у конверті до запитання.

Мій хрест Ірванець

Ця книжка є найповнішою на сьогодні збіркою віршів Підскарбія «Бу-Ба-Бу»: від текстів, яким уже близько трьох десятиліть, і до написаних в останні роки. Твори, зібрані під однією обкладинкою, яскраво характеризують особистість автора з різних боків. Тож вибагливий поціновувач поезії знайде тут і тонкі ліричні мініатюри, і закличну віршовану публіцистику, і гостру сатиру, що її вістря скероване в бік тих поодиноких недоліків, які ще почасти присутні в нашому житті. Поезія Ірванця може подобатися чи дратувати – але вона ніколи не залишає читача байдужим. (вибране за 33 роки – Ірванець)

У новій збірці – вибрані твори за 33 роки, вірші останнього року та славнозвісні «вірші з приводу».

До книги вибраного Сергія Жадана (23.08.1974) – найпопулярнішого і найулюбленішого українського поета нової хвилі – увійшли найвідоміші вірші з усіх попередніх збірок, а також нові, ще не публіковані, поезії. Це найповніше на сьогодні вибране поета. Джерело: <https://nashformat.ua/products/dynamo-harkiv-800566> Динамо Харків

Ексклюзивне видання! Кращі поетичні твори Сергія Жадана під однією обкладинкою! Збірка містить вірші із фірмово оригінальними образами, міцними формулюваннями, почуттям гумору і чутливістю – тобто всім тим, за що варто любити і за що люблять Сергія Жадана українські читачі.

Шістдесят віршів про пам'ять, що народжується з любові, та про вогонь, по якому лишається ніжність. Шістдесят спроб окреслити світло й розповісти про повітря над містом. Шістдесят уривків чужих розмов, шістдесят голосів, якими наповнюються весняні сутінки. «Список кораблів» – це список тих, хто пішов, але кого не можна забути. Список імен, які супроводжують тебе протягом життя. Список міст, де на тебе завжди чекають. Мабуть, найінтимніша книга автора.

Василь Симоненко (1935–1963) – поетична легенда «шістдесятництва» як суспільно-мистецького руху. Його вірші не пропускала до друку радянська цензура, тому їх поширювали у самвидавних списках і переписували від руки – вчителі, професори і хлібороби.

До книги Ліни Костенко – улюбленої української поетеси кінця другого–початку третього тисячоліття – увійшли найвідоміші її вірші з різних періодів творчості – від ранньої поезії до сьогодні, а також уривки з романів та поем. Це найповніше вибране поетеси за часів Незалежності. (Триста поезій)